

Kodel naujas išsai?

Veronikos tragedija ir jos
atskleidimuo priešmūs A. Vienuolio
apsakymė "Pashenduole"

1995 12 2

"Pashenduole" - vienas iš brandžiausių
A. Vienuolio apsalynų. Auksyresni lietu-
vinių raigtojai savo apsalynuose
taip pat lietė išq. temą. Nori tuo-
metinėje lietuviųje "pashenduole's"
beda buvo ne dainas reiškimas,
bet labai gediungas. Kai kuris žmūnės
ne nesileidavo suprasti tokių
merginų, o tik pasmerkdavo jas.
Autuvių vienuolis labai aiškiai
atskleidė išq. problemą ir paro-
de kai kuris tam sumą.

Apsakymė daug kiek kalbama
apie rugiu, daug. Tarsi tik vi-
na gauta ir būtų supratusi
Veroniką. Rugiuose ji slaptai nu-
žinomi, ir jei tam suabida
sandinei: "Veronika, Veronika, tokia

tau geda, kokia laukia taves bėdo."

Veronika vii bando išsijoti savo nelaimę. Viši itaria, kad su ja kažkas nėtraukoj, nes aukščiau be jos nepraeidavo vienau vokietiška, o dabar ji vis užčiuonėta pasirodo, veugia žinomius, apalysta bairuycioje, bet nėkam ne į galvą nesiauna minėti, kad ji gali buti neiščia.

Nebegalidama ilgiui to slėpti, Veronika nusprendžia viską pa-
pasakoti savo tetai. Yek yuozapouienė yra atmeniausia giniuonė,
nes Veronikos mamos bu-
vo niviekė. Yuozapouienė, viską nurodėsi, net negalvoja padeti
merginai, o iš karto apijilq ją
didžiausiais vinkaištais, papili-
mai si išvaro nenuodile iš
savo kiemo. Negalestingai tetai na-
lėjus, Veronika nucina į bairuy-

čią, tikėdamas nors ten raste nė
nūojojantį ir atleidimą. Bet, dyla.
Nė žmoniškas kurių poelgis vew-
nika išvaro i dar didesnę no-
viltį. Ji eją į bairuycią, tikėda-
mas gauti Dievo atleidimą,
o kuriagis jis naxemina ir
pasmerkia visų karūnicų ali-
vaizdoje. Po žioglio bairuyčioje
ir apsilaužymo pas yuozapou-
ienę, apie Veronikos nelaimę
suviuo visas kaimas. Šiuo eis
pradedę sanding žeminti ir iš
jos tyčiotė. Kiek viename žings-
nyje ji salankidavo tek pamie-
kos. Ne vienas net nebando jos
nūjauti. Atrodo, kad Veronika
bučių nūmodygusi visas kai-
muo bendruomenės gyvenimą, o
ne savo pacios. O jid aukščiau
Veronika buvo visor laukia-
ma ir visų mylima. Ji buvo

ne tolia kaiji vienos baimo nėgiuos. Rasytojas jis vaizduoja kaiji linksmą, gražią, guria, žemia, getuotakę lietuvių. [Veronikos bėdą apsimilius tai, kad ji yra išlaite ir sandinė. Kailiavys, jas darbdavys, su Veronika elgiasi ne kaiji ne žmogumi, o kaiji ne paprasta darbo žiga. Ji į viena tąi velveijia dimensio. Ji neturi arčiuo žmogaus, kuris padėtų sunilaž gyvenimui atsirinkti.

Veronika susapnūoja savo užreniaž motute, atvesančia moriskinius lūdielius ir lūciaičių pas save. Tai buvo ženklas, kad Dievas jai atlaidžia vi priima į dangų. Veronika turėjo dar vi tėva, bet sis, sužinojęs dėties nūtraukta gedą, nureina į dar priimusi ja.

Patys antrenuavusie žmones ne-

smvelia Veroniką. Ji žemėje nekanda paquodas, o daugybė tilusi surasti. Visa tai pakatina jauniųdyti.

Šidama shaudintis, Veronika neįmančia joliu shausmo, pamelos ar ypkio. Dabar ji, autistai išlelėli. Galva, drugių išaugia ne augia, laukis ežero bok. Jos naktis tam išsiblus vimeus kaiud žmonėmis, ypač žiaurumui, negali leisti nequonui. Dar baissiu yra tai, kad, sandinė paskendus, žmones neįmančia holti; žiome Veroniką, į toliaž padeti. yje lyg vi dūmigiam, atsiurbate nėmanolelis.

Vis aysalymas yra filosofinis vi išlyga daugybė klaušinių. Ar Veronika turėjo teisę žudyti save į dar pasaulio neiwydusią būtybę? O gal tai buvo

šiem išėjimams? Bet gal ji turijo
nepaisyti visų tų paviešų? Niekis
vienas iš juos atsalypęs latajus,
bet išvaada yra ta, kaičiau žmo-
gus iš pasaulio ateina gyventi ir
weliam nevalia tarp teistų vero
vilių ir jų dar negimus būdini-
ki.

Talentinguo liudies mėnuinko
tragedija Vaizgantui. Dedičių didžininkas

960118

... reikia iškoti tautos kultūros bli-
gučius: parodytė saviečius ir svetimius,
jog iš mūsų būtyje daug yra
grazumo."

T. Vaizgantas

Taijį apie „demiurcius“ iškojimą
xari suoxas Tomas-Vaizgantas. Jei jis,
iš daugelis kitių lietuvių raigtojų sa-
vo kūriniuose urojo atsklūsti laimino žinu-

mis, gerovas puses „demiurcius.“ Vaizgo-
tas nuo jis nesiliko. „Dedičių didži-
nių“ labai ypačiai atskleistas mykoliukas,
severintis iš net Rayolo Gaisčių gerovės savy-
bes.

Mykoliukas - vienas iš pagrindinių būrojo.
Jis paraivduotas kaiji išvės laimuo išvo-
giu. Mykoliukas - geras žmogus. Visi karinė
žmonės jis labai migsta ir už li. Ž.

Jis spėdavo visus darbus uždirbtis
dware, ir pas savo broli. Jei naminė, iš
dware tiki jis tegrobdavo: „Mykoliuk,
iše, mykoliuk, žen“. Visi j. siuntuoję po-
deryti, ta, padaryti aug, atnešt, ta,
atnešt aug, bet mykoliukas dėl to vi-
rai nepykto. Visus darbus atlikdavo
laikui ir gerai. Yau buvo
skanou tiki tosi, kad nukas jo
iš tai nepagyre, net geru žoodžiu
nepamiršti, o jis vis dirbo savo
darbą, tyldamas iš weliam iš iš
dvių neprieštarančių džemų.